

LBRIS

We know
books

Pill Pilgrim & Ghinda de aur

E I K O N

Drag cititor,

Dacă ai ajuns până la această ultimă pagină înseamnă că prietenul meu Pill Pilgrim ți-a devenit și ție prieten și că aventura sa în căutarea Ghindei de aur, te-a bucurat. Urmează multe alte aventuri în care vei pleca alături de Pill și prietenii săi. Iar dacă ai întrebări referitoare la minunata lume a Infra Terrei îți las aici o metodă prin care mesajele tale să ajungă direct la mine:

krimsonarium@gmail.com

Corbul Corvinus îmi aduce mereu toate scrisorile.
Nu ezita să îmi scrii!

Cuprinsul

<i>Capitolul 1</i>	- A fost odată într-o pădure	5
<i>Capitolul 2</i>	- Cupa hogurilor.....	15
<i>Capitolul 3</i>	- Să înceapă jocurile!	35
<i>Capitolul 4</i>	- Goblinul	59
<i>Capitolul 5</i>	- Pădurea lividă	83
<i>Capitolul 6</i>	- Evadarea	111
<i>Capitolul 7</i>	- Întoarcerea în Hog	137
<i>Capitolul 8</i>	- O nuntă... cu cântec	151

De câteva săptămâni venise dezghețul și părea că se crapă de primăvară. Apoi, norii negri se adunară în grabă și reîncepu să ningă încă și mai furios decât în toiu iernii. Cele câteva fire de iarbă subțiri și răzlețe fură cu repeziciune nimicite de vifor și astupate de o plapumă imaculată de zăpadă. Bătrânul pitic Nisse fu pus la pământ de o rafală de vânt ce-i săltă tichia albastră și o cocoță pe o creangă uscată, în cel mai înalt copac de la marginea Hogului. Cu părul alb fluturându-i în fuioare, bătrânelul boscorodi în barba încălțită și, strângându-și surtul la piept, se ascunse iute în bordeiul de sub deal.

— Blestem crivățul, gerul și vântul ăsta! Aia era cea mai bună tichie a mea, ai auzit?! se rățoi bătrânul Nisse către starea vremii din spatele ferestruicii cu promoroacă și mai aruncă un lemn în vatră.

Poate la muștrarea sa, sau poate din proprie inițiativă, natura înțelese că vremea urâtă nu făcea bine nimănui, mai ales piticilor posomorâți, așa că se hotărî în sfârșit să aducă primăvara.

Și fu primăvară.

Capitolul 1

A fost odată într-o pădure...

Dacă ar fi să ne facem o imagine de ansamblu a meleagurilor Tărâmului de Dedesubt¹, unde locuiește curiosul neam al piticilor, atunci ar trebui să ne imaginăm un peisaj deluros cu sol fertil, tocmai bun de arat și semănat, pălcuri de păduri pufoase și fosforescente precum vata pe băț, adânci și înmiresmate până hăt, departe, în orizont, unde încep zonele locuite de căpcăuni, păsărari, ursarieni și alte populații legendare despre care scriu Cronicile. Puțin mai încoace, un râșor șerpuiește agale printre colinele molcome, unde sătenii harnici ai diverselor triburi și ginte de pitici trăiesc în pace sau se războiesc de când cântă cucu-n brad. Nimeni nu știe cu siguranță când primul strămoș a întemeiat primul Hog, însă oricum nimeni nu are vreme de stat pe gânduri cu privire la aceste probleme, cu toții fiind cuprinși în permanență de o vioaie și neconținută frământare legată de nenumăratele sarcini ce sunt de îndeplinit în comunitate, mai precis... despre nimic în mod special.

Un pietroi împuținat de vreme aflat în drumeagul către sat anunță că suntem în Hogul de Dincoace, referindu-se mai precis la partea astălaltă de deal; în partea cealaltă

¹ Infra Terra – Tărâm imaginar creat de autor în care se desfășoară cea mai mare parte dintre poveștile și jocurile sale.

tă a dealului castaniu, numit așa după mulții castani ce cresc pe el, trăiește un popor rival, din neamul elfilor. Satul acestora se numește... da, ați ghicit: Hogul de Dincolo sau, mai pe scurt, Hogul de peste deal. În limba piticească, Hog înseamnă atât sat cât și mâncău, murdar sau purcel, toate cuvintele enumerate descriind cu mare exactitate îndeletnicirile și caracterul locuitorilor, un popor mărunț și pașnic, veșnic pus pe șotii, dar lipsit totalmente de nevoia schimbării. Îndeletnicirile care totuși le ocupă piticilor zilele sunt cultivarea și îngrijirea câmpurilor, dezbateră problema buruienilor, cel mai mare dușman natural al piticilor în afara omului, exceptând iepurii bineînțeleș, organizarea petrecerilor sezoniere și a concursurilor între Hoguri, băutul de grog, fumatul pipei și... flecăreala, o activitate care piticilor le ocupă cea mai mare parte din vreme.

Fiind morocănoși și bănuitori din fire, nu toți piticii se înțeleg unii cu alții, unii preferând să se țină departe de agitația comunității. Iată-l ici pe nea Nisse, cel căruia viscolul îi răpise tichia preferată: stă singur-cuc într-un bordei săpat în pământ asemenea piticilor mineri. Nu-l vezi prea des la munca câmpului sau plimbându-se cu pipa pe malul râului visând la zile însorite. Nu. Bătrânul Nisse preferă singurătatea de când s-a certat cu toate neamurile din regiune și de când nici măcar propriii fii și fiice nu îl mai vizitează. Cu toții preferă să fie scutiți de boscorodelile moșneagului morocănos ce caută nod în papură din orice și face vorba aia: din țânțar, armăsar. Sătenii îl evită, iar piticele îl alintă mereu în răs ispitindu-l cu tarte, singura mâncare de care se pare că moș Nisse nu s-ar putea sătura niciodată. Simțind sarcasmul consătenelor, babacul se înfurie trântindu-și tichia la pământ și-o zbughește în bordei ferecând ușa cu foraiăburul.

În afara acestui caz izolat de „sinistral al văii”, cum i se mai spune lui Nisse, sau Nisse cel morocănos, restul piticilor preferă să locuiască mai feriți de ochii lumii, în interiorul pădurii, departe de pericolele reprezentate de oameni. Legende spun că, încă de la primele întâlniri cu piticii, oamenii au profitat de micimea acestora transformându-i în sclavi ai caselor și ogrăzilor lor, privându-i de libertate, ținându-i în cuiați în cufere, borcane goale de gem, cutii de papiote, căsuțe de păpuși și alte asemenea astfel de închisori. Și toată lumea știe că, atunci când un pitic dispare, el dispare din două motive: fie a căzut în vreun puț sau găuroi săpat în pământ, fie, din lăcomie și curiozitate s-a apropiat prea mult de o gospodărie omenească, fiind sechestrat și transformat în sclav. În ambele cazuri, nefericite, dispariția unui pitic este un motiv de doliu și disperare. Deși oamenii se laudă mereu despre buna înfrățire cu toate făpturile Tărâmului și, mai ales, în pofida vecinătății cu popoarele de pitici, spiriduși, elfi, gnomi, goblini și alte populații, niciunui pitic nu i s-a adevărit vreodată că aceste laude ar fi adevărate, ci dimpotrivă. Cel puțin o dată la ceva vreme, la câte o masă câmpenească, la o horă sau sărbătoare piticească, zvonuri confirmând că oamenii sunt ființe rău intenționate, avare și care privează de libertate piticii și alte vietăți, înfioarează toată comunitatea.

Mai puțin pe Pill Pilgrim zis și Pezevenchiul, ce nu este deloc temător și-al cărui curaj prostesc îl bagă mereu în belele, trezind deopotrivă amuzamentul și îngrijorarea sătenilor. Pill este un pezevenchi. Da, un pezevenchi. Ce, nu ați auzit de acest cuvânt până acum? Hai sa îl căutăm împreună în „Cronica cuvintelor rare”. Hmmm... a da, iată-l:

PEZEVENCHI, Șarlatan, coțcar, pungaș. Un pezevenchi, care știa că baba are la gălbănași hăt mulțișori, a venit la dânsa. Di aieste

imi faci, mă pezevenchiule? Un anume pierde-vară ce își trăiește viața ca pe o odihnă după muncă grea, fără prea multe muștrări de conștință.

Pill Pilgrim își trăiește viața după dictonul „fiecare zi este ultima zi”! Necesară de adăugat că Pill se simte mult prea bine în pielea lui și că activitățile lui favorite sunt: trasul cu ochiul în ogrăzile omenești, somnul în fân prin hambare, trasul cu praștia la țintă, trocuri cu mărunțișuri și alte mici găinării care nu fac decât ca porecla să i se potrivească mănușă. Alături îi este vărul Gibli, hoinar de carieră, împătimit al jocului de Arkane, unde a acumulat datorii semnificative, visarea la Zâna Măseluță și grogul, bineînțeles! Ce zi ar mai fi pentru Gibli o zi în care să nu bea grog?

— O zi pierdută! Așa-i zice unei zile fără grog! Da! O zi perfect de pierdută!

— *Mulțumesc, Gibli, pentru completare!*

— Cu plăcere!

Pădurea este un loc mare, după toate părerile, și mulți s-au aventurat să o descopere iar alții... mă rog... alții nu s-au aventurat să o descopere. Însă nu este și cazul lui Pill și-al lui Gibli. Ei doi scormonesc pădurea în fiecare zi culegând ciuperci și flori de nu-mă-uita, crengi în forme ciudate și monede pierdute din buzunarele oamenilor, care, după toate istorisirile, nu sunt mai iscușiți în explorarea pădurilor; trebuie adăugat că nimic nu incită mai mult imaginația unui pitic decât lucrurile auri! Practic, pasiunea acestora față de lucruri auri și strălucitoare este atât de mare încât își pierd capul cu totul atunci când descoperă un asemenea obiect.

— Nu-i veritabil! strigă Gibli inspectând o bucăciță de staniol auriu și aruncând-o cât colo, dezinteresat.

— Ba dă-o-ncoa' că-i bună la ceva! replică Pill cu un ton atotcunoscător, smulgându-i lui Gibli peticul auriu, foșnitor, cu mâinile-i mari cât jumătate de trup.

— Bună la ce?! sări Gibli captivat scărpinându-se în barba roșcată, trăgând de petic cu perechea sa de mâini uriașe.

— Bună la știu eu ce! strigă Pill pe nerăsuflute agitându-se să-i smulgă staniolul.

— Pune-ți pofta-n cui, vere!

— Puneți-o tu, cumetre! amenință Pill luându-se la trântă cu vărul său, ambii având tichii juguiate care le zburară din cap, în vreme ce se luară la învățit pe jos în poienița luminată de un soare blând, fără a băga de seamă că sunt observați de câțiva martori uimiți văzând o asemenea debandadă în mijlocul pădurii.

— Voi la ce vă holbați? făcu Gibli, simțindu-se în sfârșit privit.

— La nimic! răspuse o cumătră grasă cu bone-ta legată sub bărbie, care arăta mai degrabă ca o purci-că înfumurată.

— Atunci p-aci ți-i drumu'! strigă Pill amuzat aruncându-se deasupra lui Gibli într-un iureș vesel, în vreme ce sătenii își iuțiră pasul indignați.

— Ah, Gibli, nu-i așa că-i minunată viața asta? spuse Pill după ce trânta își pierdu vigoarea și cei doi se așezară pe câte o piatră, contemplând răușorul ce-și croia drum șerpuiind printre dealurile ca niște cocoșe de țestoasă.

— Așa-i, vere Pill! Așa-i, făcu Gibli aranjându-și înapoi tichia galbenă peste părul încălțit și plin de frunze. Da' de cât timp ne știm noi, vere?

— Eheii, vere... păi din naștere! Mai ții minte când îi furarăm lu' moș Nisse hainele cele noi și le înlocuirăm cu boarfele alea de ne boscorodi trei primăveri la rând?

— Ahahaha, da' cum să uit, vere Pill, tocmai așa ceva! Oare câte primăveri aveam atunci.... 10... 12... 23?

— Nu contează, vere, musai e să ne distrăm până nu ne-nsurăm! Ai văzut ce a pățit Pilnisse de când și-a luat nevastă! Toată ziua mi-l freacă-n sus și-n jos prin sat cu diverse sarcini care mai de care mai umiltoare și greu de realizat. Și spune tu, vere, la ce bun să te-nsori când ai zăvoaiele, apele, carele cu fân proaspăt cosit în care să tragi la aghioase la amiază, ciorile în care să țintești cu praștia și toate celelalte frumuseți pentru care viața a fost creată în Tărâm?

— Adevăr grăiești și înțelept, vere! Viața a fost creată să huzurim și să bem grog! Ah, mi-am amintit că am la mine o sticlucă, să ne piticim!

Vorba le fu întreruptă chefliilor de niște zgomo-te de pași și fășâieli ce anunțau apropierea cuiva, motiv ce-i făcu să se supileze după cele două pietroaie.

— Ssst, vere! făcu Gibli cu ochii mari. Dacă e iar conu' Nuk Barbăcot? Mă caută prin Hog de câteva zile că nu i-am plătit datoria la Arkane și, oricum, sunt a treia oară dator la el.

— Hai să vedem cine-i și-om hotărî ce și cum, răspunse ștregărește Pill, a cărui bonetă țuguiață roșie

il dădea de gol de după piatră, dacă cineva s-ar fi obosit să se uite.

— Vere! E Maestrul Tomte! Ce-o mai pune la cale acum? șușoti Gibli de după piatra lui, cu o bonetă țuguiață galbenă, care, la fel, l-ar fi dat de gol dacă cineva s-ar fi obosit să se uite.

Pășind ceremonial, cu pași mari și hotărâți dar fără grabă, Maestrul Tomte, starostele Hogului, se perinda în toga-i verde de postav, mângâindu-și barba moale și albă până la buric – de altfel cea mai invidiată barbă din Hogurile piticești, dat fiind faptul că Maestrul și-o piaptână zilnic de cinci ori a câte 1000 de piepteni. Practic, în afara judecării metehnelor, fabricării leacurilor și organizării festivalurilor sau concursurilor sătești, Tomte nu face nimic altceva în afară de a-și pieptăna bărboiul. Unii pot jura că barba îi este atât de fină încât nici apa nu stă pe ea, cum nu stă nici pe penele găștei. Oprindu-se la maul râului, păru străbătut de niște gânduri secrete pe care le îndepărtă cu o fâlfăire de mână, ca și cum ar fi spus „lăsați-mă-n pace, nu vedeți că îmi fac plimbarea de siestă?” Apoi se așeză pe un buștean sprijinindu-și cu atenție toiagul din lemn de cireș, presupus de toți ca având puteri magice, deși nimeni nu l-a văzut în acțiune, în afara momentelor când dă cu el după pezevenchii ce nu-i dau pace. Se crede că niciun piticuț nu poate avea noroc în viață dacă n-a primit vreodată un toiag pe cocoașă de la Maestrul Tomte, părintele spiritual al Hogului.

Făsâind printre dinți, bătrânelul solemn scoase o sticlucă căreia, după ce-i extrase dopul, îi mirosi conținutul, părând că se relaxează. Apoi, punându-și mâinile în poală, începu să murmure o incantație sa-

cră ce-l transpuse treptat într-o stare meditativă profundă, dându-și ochii peste cap.

— Piei, drace! făcu Gibli scurt, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Țasta se transformă în Stihie!

Maestrul Tomte își începu ovația pe o voce gravă, tremurătoare, ceremonială:

— Dom, diri dom, diri bom bom su-u-u-u-s, bătrâne pește al regatului subacvatic, vino către mine de îndată și grăiește-mi ordinul ce trebuie să-l execut, fără gre-e-e-e-ș!

Spunând acestea, se ridică în picioare și aruncă conținutul sticlutei în apă, continuând incantația magică ce părea să îl aducă într-o stare de transă.

— Dom, diri dom, diri bom bom jo-o-o-o-s, arată-te mie și doar mie, cel dintâi dintre vasalii tăi, acela ce-ți urmează cuvântul, cu temeinicie neabătutu-u-u-tă!

— Cred că-i pe moarte! făcu Gibli.

— Cred că s-a stricat la stomac, răspunse Pill râzând înfundat, însă Maestrul, începând să tremure din toate încheieturile, vorbi pe un ton grav:

— Daaa, te ascult, bătrâne prieten! Spune-mi, care ți-e voia? Poftim? Poți repeta? O, tu, înțelept prieten, oferă-mi detalii! Daaaa... în timpul competiției... înțeleg acum...

— Da, da, oferă-i detalii! îi scapă lui Gibli fără să-și dea seama, însă Maestrul Tomte nu îl auzi continuând dialogul cu ceea ce părea a fi „bătrânul pește” de la care primea detalii privind un concurs sătesc.

— Pe când? În prima săptămână după ivirea ghiocelor? Da, perfectă alegere, prieten drag! Poftim? Și Maestrul își ascuți urechile, ca și cum vocea neauzită ar fi șoptit, doar. GHINDA DE AUR?! Dar ea este... Cum? Nici n-am bănuț asta! Haha... chiar șiret, drag prieten! Nimeni, în afară de tine, n-ar fi putut plăsmui un asemenea plan fără cusur! Poftim... cine? Cine ai spus?...

În fața bătrânului, râul se învolbură puțin, ca și cum un butoi ar fi fost aruncat în apă și care, scufundându-se, își elibera aerul bolborosind la suprafață. Transa își pierdu din intensitate la fel de brusc cum și începuse, iar Maestrul Tomte eliberă un oftat, căzând în fund pe buștean în tăcere profundă. Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, se ridică la fel de solemn și își continuă drumul fluierând un cântecel, până cei doi îl pierdură din vedere în spatele unor movile împădurite.

— GHINDA DE AUR?! făcu Gibli nedumerit, din spatele pietriului. Ce ghindă de aur?

— GHINDA DE AUR, simbolul Hogului nostru, nătăflețule! îl apostrofă Pill pe verișorul neștiutor. Ghinda de aur furată de Nordharic Gustibel și ceata lui de elfi hoțomani acum zece veri, fix de sub nasul „vigilentului” nostru Tomte și-al gârzii Hogului, în noaptea festivalului mijlocului de sezon.

— Aaaa..., făcu Gibli cu o expresie tâmpă, ce nu denota că auzise vreodată de respectivul eveniment. Și cine crezi că-i șușotește lu' moș Tomte toate informațiile astea?

— Nu știu, dar fii sigur că o să aflăm! Pun rămășag pe onoarea mea de pitic că vom afla! concluzionează Pill, aranjându-și tichia roșie și țuguiață.